

ABSTRAKT

Ve své práci popisuji, jakým způsobem pouti vystupují jako prostor pro setkávání různých diskursů, nabízejí rámec a zdroj kolektivních identit a prostor pro manifestaci zájmových skupin na pozadí různých proměňujících se historických kontextů. Tuto náboženskou tradici pojmám jako tzv. sociální drama. Poutnictví má v tomto pojetí kohešivní funkci a zároveň může vystupovat jako platforma pro vyjádření společenských a politických zájmů. Zaměřuji se na příklad velehradských poutí v období od poloviny 19. století do konce 80. let 20. století, který sleduji na podkladě archivních pramenů. V období Habsburské monarchie se zde realizuje zejména oficiální diskurs státní a církevní v konkurenci s manifestačními snahami národně orientovaných skupin. V období První republiky se na velehradských poutích prezentuje stát a církev k vyjádření nově katolicky pojaté národní identity, zatímco v období komunismu zde na prvním místě vystupuje protistátní diskurs na pozadí snah o manifestaci režimní ideologie.